Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (deviata komora)

z 8. novembra 2018 *

„Verejná služba – Zamestnanci ECB – Hodnotenie – Hodnotiaca správa služobného postupu [za rok 2015] – Možnosť byť na hodnotiacom pohovore sprevádzaný zástupcom odborov – Porušenie pravidiel objektivity a nestrannosti zo strany hodnotiteľa – Odmena – Rozhodnutie zamietajúce nárok na platový postup – Prípustnosť dôkazov – Elektronická pošta medzi zamestnancom a jeho ‚poradcom' prostredníctvom pracovného mailu – Zodpovednosť"

Vo veci T-827/16,

QB, zamestnankyňa Európskej centrálnej banky, v zastúpení: L. Levi, advokát,

žalobkyňa,

proti

Európskej centrálnej banke (ECB), v zastúpení: F. von Lindeiner a B. Ehlers, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B. Wägenbaur, advokát,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh založený na článku 50a Štatútu Súdneho dvora Európskej únie a článku 36.2 Protokolu o Štatúte Európskeho systému centrálnych bánk a ECB nachádzajúceho sa v prílohe Zmluvy o EÚ a Zmluvy o FEÚ na jednak zrušenie hodnotiacej správy žalobkyne za rok 2015 a rozhodnutia ECB z 15. decembra 2015, ktorým sa jej zamietol nárok na platový postup, a v prípade potreby zrušenie rozhodnutí ECB z 2. mája a 15. septembra 2016, ktorými sa zamietli správne odvolanie a sťažnosť žalobkyne, a jednak náhradu škody, ktorú žalobkyňa údajne utrpela,

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora),

v zložení: predseda komory S. Gervasoni, sudcovia K. Kowalik-Bańczyk a C. Mac Eochaidh (spravodajca),

tajomník: E. Coulon,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: francúzština.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, QB, nastúpila do Európskej centrálnej banky (ďalej len „ECB“) 1. marca 2001. Od svojho nástupu bola zaradená na viaceré pracovné pozície.

2 Medzi 1. januárom 2014 a 31. januárom 2017 bola ako [*dôverné*] [1] pridelená na oddelenie [*dôverné*] (ďalej len „ODD/[*dôverné*]“) riaditeľstva [*dôverné*] generálneho riaditeľstva (GR) „[*dôverné*]“.

3 Zo spisu vyplýva, že žalobkyňa sa viackrát pokúsila o to, aby sa vyhla prideleniu na ODD/[*dôverné*], alebo aby bola po pridelení na toto oddelenie preložená. V hodnotiacej správe žalobkyne za hodnotené obdobie od 1. septembra 2013 do 31. augusta 2014 (ďalej len „hodnotiaca správa za rok 2014“) sa uvádza, že žalobkyňa nemala v úmysle zotrvať na ODD/[*dôverné*] a že spoločne so svojimi nadriadenými hľadali možnosť preložiť ju na iné oddelenie v rámci inštitúcie. Z uvedenej správy ďalej vyplýva, že nadriadení v ODD/[*dôverné*] najskôr súhlasili so znížením objemu práce žalobkyne s cieľom uľahčiť jej preloženie. To sa ukázalo ako neúspešné a žalobkyni tak boli postupne prideľované nové úlohy s cieľom plne ju zapojiť do činnosti ODD/[*dôverné*]. Dňa 5. februára 2015 podala žalobkyňa správne odvolanie proti hodnotiacej správe za rok 2014 a prostredníctvom vnútorných opravných prostriedkov (správne odvolanie a následne sťažnosť) napadla rozhodnutie o ročnom prehodnocovaním miezd a odmien (Annual Salary and Bonus Review, ďalej len „ASBR“) za rok 2014.

4 Prejednávaná žaloba sa týka obdobia, počas ktorého bola žalobkyňa pridelená na ODD/[*dôverné*], a najmä hodnoteného obdobia od 1. septembra 2014 do 31. augusta 2015 (ďalej len „hodnotené obdobie roku 2015“), ktoré je predmetom hodnotiacej správy za rok 2015 (ďalej len „sporná hodnotiaca správa“). Počas hodnoteného obdobia 2015 boli nadriadenými žalobkyne na ODD/[*dôverné*] pán [*dôverné*], zástupca vedúceho oddelenia (ďalej len „hodnotiteľ 1“) a pani [*dôverné*], vedúca oddelenia (ďalej len „hodnotiteľka 2“). Žalobkyňa pracovala pod dohľadom týchto dvoch osôb do 15. apríla 2015. Počas obdobia od 15. apríla do 15. júla 2015 bola žalobkyňa dočasne preložená na GR „[*dôverné*]“ (ďalej len „GR [*dôverné*]“), oddelenie „[*dôverné*]“, kde pracovala pod dohľadom pána [*dôverné*] a pani [*dôverné*], vedúcej tohto oddelenia (ďalej len „hodnotiteľka 3“). Potom sa vrátila na ODD/[*dôverné*].

5 Dňa 10. apríla 2015 sa medzi hodnotiteľom 1 ako v poradí prvým hodnotiteľom a žalobkyňou uskutočnil hodnotiaci pohovor týkajúci sa polovice hodnoteného obdobia (ďalej len „pohovor v polovici hodnoteného obdobia“). Zo zápisnice z tohto stretnutia vyplýva, že hodnotiteľ 1 zastával názor, že žalobkyňa nevykonávala rôzne úlohy s rovnakým nasadením a poukázal na neochotu a oneskorenie vo vzťahu k odvetviu pôsobnosti [*dôverné*], ako aj nevyžiadané nadčasy strávené nad *ad hoc* úlohami v oblasti [*dôverné*]. Žalobkyňa následne zopakovala svoje želanie opustiť ODD/[*dôverné*] a uviedla, že niektoré úlohy, ktoré jej boli zverené, nezodpovedajú jej profilu alebo nenapomáhali jej kariérnemu postupu a že nerozlišovala medzi úlohami, ktoré má radšej a ostatnými úlohami. V uvedenej zápisnici sa nespomína žiadne napätie. Hodnotiteľ 1 si spomína na harmonickú diskusiu, avšak v novembri 2015 žalobkyňa uviedla, že tento pohovor v polovici hodnoteného obdobia bol pre ňu veľmi stresujúci.

6 Dňa 28. septembra 2015 žalobkyňa najskôr prijala pozvanie na hodnotiaci pohovor za hodnotené obdobie roku 2015, ktorý sa mal na návrh hodnotiteľa 1 uskutočniť 7. októbra 2015. Následne informovala hodnotiteľa 1, že chce byť na hodnotiacom pohovore sprevádzaná pánom L., v tom čase zástupcom a predsedom odborového zväzu International and European Public Services Organisation (ďalej len „IPSO“). Hodnotiteľ 1 na túto žiadosť odpovedal v tom zmysle, že vzhľadom na neexistujúci právny základ umožňujúci prítomnosť tretej osoby nemôže povoliť prítomnosť pána L. na hodnotiacom pohovore.

1 Skryté dôverné údaje.

7 Dňa 6. októbra 2015 žalobkyňa uviedla, že nesúhlasí s odpoveďou hodnotiteľa 1. Konanie o sťažnosti, ktorú podala pred niekoľkými mesiacmi, predstavuje podľa nej dôkaz o konflikte. Žalobkyňa zastáva názor, že sa uplatňujú ustanovenia o podmienkach zamestnávania v ECB a memoranda o porozumení uzavretého medzi ECB a IPSO.

8 Žalobkyňa sa aj napriek pokynom zo strany hodnotiteľa 1 dostavila 7. októbra 2015 na svoj hodnotiaci pohovor v sprievode pána L., avšak nakoniec sa rozhodla sa na tomto pohovore nezúčastniť z toho dôvodu, že hodnotiteľ 1 namietal účasť pána L.

9 Žalobkyňa zaslala ešte v ten istý večer hodnotiteľke 3 svoje pripomienky k hodnoteniu týkajúcemu sa jej dočasného preloženia a uviedla, že podľa nej bolo toto hodnotenie ovplyvnené nevhodnou komunikáciou medzi hodnotiteľkou 3 a hodnotiteľkou 2, ku ktorej došlo pred začiatkom preloženia. V bode 3.3.1 spornej hodnotiacej správy hodnotiteľka 3 uviedla, že úlohy, ktoré boli zverené žalobkyni počas jej preloženia, sa chápali rôzne a že preloženie nesplnilo očakávania.

10 Druhý pohovor bol naplánovaný na 15. októbra 2015.

11 Dňa 12. októbra 2015 žalobkyňa zopakovala svoje priania, aby bola na hodnotiacom pohovore sprevádzaná pánom L., a uviedla, že je presvedčená o tom, že nadriadení na ODD/[*dôverné*] jednoznačne ovplyvnili hodnotenie hodnotiteľky 3.

12 Dňa 13. októbra 2015 hodnotiteľ 1 zopakoval, že hodnotiaci pohovor má prebiehať v rámci dvojstranného stretnutia medzi hodnotiteľom a hodnotenou osobou. Uviedol, že pán L. má v úmysle sa informovať, či je jeho prítomnosť v súlade s „usmerneniami“, a dohodli sa, že ak áno, bude o tom informovaný. Vzhľadom na to, že k žiadnemu takémuto objasneniu nedošlo, hodnotiteľ 1 očakával, že hodnotiaci pohovor sa uskutoční 15. októbra 2015 na striktne dvojstrannom základe.

13 Dňa 15. októbra 2015, v deň keď sa mal hodnotiaci pohovor uskutočniť, požiadala žalobkyňa hodnotiteľa 1 o jeho odklad, kým nezíska odpoveď od člena Správnej rady ECB zodpovedného sa záležitosti zamestnancov, pána P., ktorého pán L. kontaktoval v súvislosti s jeho účasťou na hodnotiacom pohovore. Žalobkyňa uviedla, že pohovor v polovici hodnotiaceho obdobia bol pre ňu veľmi stresujúci a že nechce takúto skúsenosť znovu zažiť.

14 Dňa 22. októbra 2015 hodnotiteľ 1 oznámil, že má v úmysle počkať na objasnenie a zároveň pripomenul, že v rámci postupu hodnotenia je stanovená lehota pre zaslanie stanovísk všetkých strán, vrátane stanoviska druhého hodnotiteľa, ktorá uplynie 15. novembra 2015.

15 Dňa 3. novembra 2015 žalobkyňa zopakovala prostredníctvom elektronickej pošty zaslanej hodnotiteľovi 1, a v kópii tiež zástupcovi GR pre ľudské zdroje (ďalej len „GR-ĽZ“) a pánovi L., že pohovor v polovici hodnotiaceho obdobia bol pre ňu stresujúci. Uviedla niekoľko pripomienok k námietkam hodnotiteľa 1 v súvislosti s jej prácou. Zopakovala, že s týmito námietkami a obvineniami nesúhlasí a uviedla, že sa cíti byť obťažovaná, ako aj terčom „organizovanej viktimizácie“ a že nadriadení v ODD/[*dôverné*] sa ju pokúšajú zdiskreditovať z dôvodu sťažnosti, ktoré v minulosti podala a z dôvodu jej žiadosti, aby bola na hodnotiacom pohovore sprevádzaná zástupcom odborov.

16 Dňa 4. novembra 2015 požiadal hodnotiteľ 1 zástupcu GR-ĽZ, aby vec preskúmal z hľadiska ľudských zdrojov.

17 Dňa 6. novembra 2015 hodnotiteľ 1 pripomenul žalobkyni, že jej už nezostáva veľa času na dodržanie lehôt v rámci postupu hodnotenia. Vzhľadom na nedostatočné požadované objasnenie a neochotu žalobkyne zúčastniť sa na hodnotiacom pohovore na dvojstrannom základe jej hodnotiteľ 1 oznámil,

že svoje hodnotenie zašle 10. novembra 2015 vo večerných hodinách bez toho, aby s ňou mal pohovor, a že 11. novembra 2015 bude mať možnosť oznámiť mu svoje pripomienky týkajúce sa skutkových okolností, pričom návrh hodnotiacej správy následne zašle hodnotiteľke 2.

18 Dňa 10. novembra 2015 začalo GR-ĽZ so súhlasom žalobkyne a jej nadriadených neformálne konanie s cieľom preskúmať sporné postoje a správania (ďalej len „konanie týkajúce sa dôstojnosti na pracovisku“). Z elektronickej pošty vyzývajúcej hodnotiteľa 1 a žalobkyňu o účasť na tomto konaní vyplýva, že uvedené konanie neviedlo k prerušeniu postupu hodnotenia. Je potrebné uviesť, že zo záverov tohto konania z 15. februára 2016 nevyplýva žiadny objektívny údaj o existencii porušenia dôstojnosti na pracovisku.

19 Dňa 11. novembra 2015 vyzval hodnotiteľ 1 žalobkyňu, aby mu oznámila svoje pripomienky k zaslanému hodnoteniu skôr, než ho postúpi hodnotiteľke 2, pričom k tomu malo dôjsť 12. novembra 2015 vo večerných hodinách.

20 Dňa 12. novembra 2015 oznámila žalobkyňa svoje pripomienky k hodnoteniu uskutočnenému hodnotiteľom 1 a spochybnila niektoré jeho časti. Zopakovala, že sa cíti byť obťažovaná a terčom „organizovanej viktimizácie“, a pripomenula svoj dojem, že sa ju pokúšajú jej nadriadení zdiskreditovať.

21 Dňa 13. novembra 2015 odpovedal hodnotiteľ 1 prostredníctvom elektronickej pošty žalobkyni, že nesúhlasí s názormi, ktoré predložila. Formulár bol postúpený hodnotiteľke 2 s tým, aby pripojila svoje hodnotenie, čo aj urobila v ten istý deň, pričom žalobkyni pripomenula, že do 15. decembra 2015 má doplniť svoje záverečné pripomienky a uzavrieť postup hodnotenia za rok 2015.

22 V bode 5.1 spornej hodnotiacej správy hodnotiteľ 1 v podstate uviedol, že množstvo a kvalita vykonanej práce nedosahujú úroveň, ktorá sa od [*dôverné*] mohla očakávať. Pokiaľ ide o kľúčovú kompetenciu „analýza“, poukázal na skutočnosť, že preukázané kompetencie sa líšili v závislosti od rôznych pracovných úloh zverených žalobkyni, a uviedol, že dúfal, že preukáže väčšiu samostatnosť a angažovanosť. Pokiaľ ide o kompetenciu žalobkyne „iniciatíva/angažovanosť“, hodnotiteľ 1 poukázal na nedostatočnú angažovanosť žalobkyne v súvislosti s jednou z jej hlavných pracovných úloh, z ktorej vyplývali nedostatky súvisiace s množstvom, kvalitou a produktivitou jej práce. Pokiaľ ide o kompetenciu „tímová práca“, hodnotiteľ 1 konštatoval nevyváženosť vo vzájomnej podpore. Jeho očakávania týkajúce sa úplného začlenenia žalobkyne v rámci ODD/[*dôverné*], ktoré boli uvedené v hodnotení za rok 2014, sa nenaplnili. Pokiaľ ide o ďalšie hodnotenie, hodnotiteľ 1 uviedol, že od žalobkyne očakáva, že zvýši svoje úsilie, prijme všetku prácu ODD/[*dôverné*] a prispeje k práci oddelenia v rozsahu zodpovedajúcom jej pozícii. Ďalej bolo uvedené, že pracovné úlohy a ciele žalobkyne zostanú v podstate nezmenené.

23 Hodnotiteľka 2 pripojila svoje hodnotenie k bodu 5.2 spornej hodnotiacej správy. Uviedla, že súhlasí s hodnotením hodnotiteľa 1. Zastávala názor, že žalobkyňa sa mala sústrediť na svoje úlohy týkajúce sa [*dôverné*] a nie na pracovné úlohy týkajúce sa [*dôverné*]. Uviedla, že žalobkyňa sa z vlastnej iniciatívy ponúkla podieľať sa na projekte v oblasti [*dôverné*], hoci jej nadriadení výslovne oznámili, že žiadna ďalšia činnosť sa v tejto veci nevyžaduje. Hodnotiteľka 2 následne poukázala na nedostatky v oblasti flexibility, iniciatívy, začlenenia sa do kolektívu a kvality práce. Uviedla, že od žalobkyne očakávala, že zlepší svoju výkonnosť, prispeje k práci oddelenia v rozsahu zodpovedajúcom jej pozícii a bude svoju prácu vykonávať v rámci úloh, ktoré jej boli zverené. Nakoniec hodnotiteľka 2 zdôraznila, že by žalobkyňa mala zlepšiť svoju výkonnosť a efektívnosť a mohla by viac rozvíjať svoju integritu, pretože pri niektorých svojich iniciatívach často obchádzala nadriadených.

24 Dňa 8. decembra 2015 žalobkyňa uviedla v bode 5.3 svoje pripomienky k spornej hodnotiacej správe a spochybnila námietky, ktoré smerovali voči nej.

25 Sporná hodnotiaca správa bola s konečnou platnosťou prijatá 3. februára 2016.

26 Dňa 6. januára 2016 žalobkyňa oznámila, že sa odmieta stretnúť so svojimi nadriadenými na účely odovzdania rozhodnutia ECB týkajúceho sa konania ASBR pre rok 2015 (ďalej len „rozhodnutie ASBR 2015“). Rozhodnutie ASBR 2015 jej bolo z dôvodu tohto odmietnutia oznámené poštou. V rozhodnutí sa uvádza, že žalobkyni nebolo priznané žiadne právo na platový postup z toho dôvodu, že sa jej výkonnosť považovala za nedostatočnú. Elektronickou poštou zo 7. januára 2016 jej bolo zo strany nadriadených oznámené, že rovnako ako hodnotiaci pohovor je aj oznámenie rozhodnutia ASBR 2015 súčasťou pravidelného vzájomného pôsobenia medzi zamestnancami a nadriadenými, pri ktorom nie je účasť IPSO vhodná. Nadriadení uviedli, že sú žalobkyni k dispozícii, aby sa s ňou stretli a vysvetlili jej kontext uvedeného rozhodnutia.

27 Dňa 4. marca 2016 žalobkyňa napadla spornú hodnotiacu správu a rozhodnutie ASBR 2015 v rámci správneho odvolania, ktoré bolo rozhodnutím z 2. mája 2016 zamietnuté.

28 Dňa 28. júna 2016 podala žalobkyňa proti zamietnutiu správneho odvolania sťažnosť. Rozhodnutím z 15. septembra 2016 prezident ECB túto sťažnosť zamietol.

Konanie a návrhy účastníkov konania

29 Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 24. novembra 2016 podala žalobkyňa prejednávanú žalobu.

30 Rozhodnutím zo 17. januára 2017 Všeobecný súd vyhovel žiadosti o anonymitu podanú žalobkyňou na základe článku 66 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu a rozhodol vynechať meno žalobkyne vo verejnej verzii tohto rozsudku.

31 Všeobecný súd (deviata komora) podľa článku 106 ods. 3 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu rozhodol, že sa o žalobe rozhodne bez ústnej časti konania, keďže účastníci konania nepodali žiadosť o nariadenie pojednávania podľa článku 106 ods. 1 rokovacieho poriadku a keďže sa domnieva, že má na základe dokumentov v spise dostatok informácií.

32 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– vyhlásil prejednávanú žalobu za prípustnú a dôvodnú,

– v dôsledku toho:

  – zrušil spornú hodnotiacu správu a rozhodnutie ASBR 2015,

  – v prípade potreby zrušil rozhodnutie z 2. mája 2016 o zamietnutí správneho odvolania a z 15. septembra o zamietnutí sťažnosti podanej žalobkyňou,

  – uložil ECB povinnosť nahradiť nemajetkovú ujmu vyčíslenú *ex æquo et bono* na 15 000 eur,

  – uložil ECB povinnosť nahradiť všetky trovy konania.

33 ECB navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

Právne otázky

34 Na podporu svojho návrhu na zrušenie spornej hodnotiacej správy žalobkyňa uvádza tri žalobné dôvody založené po prvé na porušení usmernení pre hodnotenie v ECB (Guide to the ECB appraisal), práva na obranu a povinnosti starostlivosti, najmä tým, že jej ECB neumožnila, aby ju na hodnotiacom pohovore sprevádzal zástupca odborov, po druhé na porušení pravidiel objektivity a nestrannosti a článku 41 Charty základných práv Európskej únie najmä tým, že hodnotiteľka 2 sa vo vzťahu k nej vyjadrila spôsobom, ktorý preukázal, že nebola schopná objektívne a nestranne plniť úlohu hodnotiteľky, a po tretie na zjavne nesprávnom posúdení.

35 Na podporu svojho návrhu na zrušenie rozhodnutia ASBR 2015 žalobkyňa uvádza dva žalobné dôvody založené po prvé na protiprávnej povahe spornej hodnotiacej správy, na ktorej je založené rozhodnutie ASBR 2015, a po druhé na porušení usmernení ASBR obsiahnutých v dokumente ECB, nazvanom „The Annual Salary and Bonus Review“ a článku 41 Charty základných práv, pretože rozhodnutie ASBR 2015 nie je odôvodnené a žalobkyňa nebola predtým vypočutá.

36 Žalobkyňa neuvádza žiadny konkrétny žalobný dôvod týkajúci sa návrhov na zrušenie rozhodnutia z 2. mája 2016 o zamietnutí správneho odvolania žalobkyne a rozhodnutia z 15. septembra 2016 o zamietnutí jej sťažnosti.

O návrhoch na zrušenie rozhodnutia z 2. mája 2016 o zamietnutí správneho odvolania a rozhodnutia z 15. septembra 2016 o zamietnutí sťažnosti

37 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry majú návrhy na zrušenie, ktoré sú jasne namierené proti rozhodnutiu o zamietnutí sťažnosti, za následok predloženie aktu, proti ktorému bola sťažnosť podaná, Všeobecnému súdu, a ako také nemajú samostatný obsah (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. januára 1989, Vainker/Parlament, 293/87, EU:C:1989:8, bod 8, a zo 6. apríla 2006, Camós Grau/Komisia, T-309/03, EU:T:2006:110, bod 43).

38 Pokiaľ ide o prejednávanú vec, vzhľadom na to, že rozhodnutím z 2. mája 2016 o zamietnutí správneho odvolania a rozhodnutím z 15. septembra 2016 o zamietnutí sťažnosti sa len potvrdila sporná hodnotiaca správa a rozhodnutie ASBR 2015, je potrebné konštatovať, že návrhy na zrušenie rozhodnutia z 2. mája 2016 a rozhodnutia z 15. septembra 2016 nemajú samostatný obsah, a nie je teda potrebné o nich samostatne rozhodovať, hoci pri skúmaní legality spornej hodnotiacej správy je potrebné zohľadniť odôvodnenie uvedené v týchto rozhodnutiach (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. decembra 2009, Komisia/Birkhoff, T-377/08 P, EU:T:2009:485, body 58 a 59 a citovanú judikatúru).

O návrhu na zrušenie spornej hodnotiacej správy

O prvom žalobnom dôvode založenom na porušení usmernení pre hodnotenie v ECB, práva na obranu a povinnosti starostlivosti

39 Žalobkyňa tvrdí, že usmernenia pre hodnotenie v ECB boli porušené z troch dôvodov založených po prvé na údajnej neexistencii dialógu vyplývajúcej z neuskutočnenia hodnotiaceho pohovoru, v dôsledku čoho bolo porušené jej právo na obranu, po druhé na tom, že v spornej hodnotiacej správe údajne neboli stanovené prostriedky na zlepšenie a stanovené ciele, čím bola porušená povinnosť starostlivosti, a po tretie na tom, že sa na vypracovaní spornej hodnotiacej správy údajne nepodieľal tretí nadriadený.

40 Pokiaľ ide o prvú časť prvého žalobného dôvodu založenú na porušení usmernení pre hodnotenie v ECB v dôsledku neexistencie dialógu a porušenia práva na obranu, žalobkyňa v podstate tvrdí, že podľa usmernení pre hodnotenie v ECB majú zamestnanci ECB možnosť byť na hodnotiacom pohovore sprevádzaní zástupcom odborov a že odmietnutím prítomnosti takejto osoby na pohovore ju hodnotiteľ 1 *de facto* pozbavil možnosti mať hodnotiaci pohovor uvedený v týchto usmerneniach a porušil jej právo na obranu.

41 ECB tieto argumenty spochybňuje.

42 V tomto ohľade je potrebné v prvom rade uviesť, že pokiaľ ide o právnu povahu usmernení pre hodnotenie v ECB, z judikatúry vyplýva, že hoci usmernenia nemožno kvalifikovať ako pravidlo práva, na ktoré bude musieť správny orgán bezpodmienečne prihliadať, napriek tomu stanovujú orientačné praktické pravidlá postupu, ktoré sa majú dodržiavať a od ktorých sa správny orgán nemôže v konkrétnom prípade odchýliť bez uvedenia dôvodov zlučiteľných so zásadou rovnosti zaobchádzania. Dotknutá inštitúcia sa totiž prijatím takýchto pravidiel postupu a zverejnením oznámenia, že ich odteraz bude uplatňovať na príslušné prípady, sama obmedzuje pri výkone svojej voľnej úvahy a nemôže sa od nich odchýliť bez toho, aby nebola prípadne sankcionovaná z dôvodu porušenia všeobecných právnych zásad, akými sú zásada rovnosti zaobchádzania alebo zásada ochrany legitímnej dôvery. Nemožno teda vylúčiť, že za určitých podmienok a v závislosti od ich obsahu môžu takéto pravidlá postupu mať všeobecný dosah a vyvolávať právne účinky (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 61 a citovanú judikatúru, a z 19. októbra 2017, Possanzini/Frontex, T-686/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:734, bod 43).

43 V prejednávanej veci je potrebné najskôr uviesť, že žalobkyňa sa odmietla zúčastniť na hodnotiacom pohovore, hoci podľa usmernení pre hodnotenie v ECB tak bola povinná urobiť. Uvedené usmernenia totiž stanovujú, že „hodnotené osoby sú povinné zúčastniť sa na hodnotiacom pohovore a získať spätnú väzbu od nadriadených“.

44 Na druhej strane je potrebné uviesť, že zo znenia usmernení pre hodnotenie v ECB vyplýva, že hodnotiaci pohovor je rozhovorom medzi hodnotenou osobou a hodnotiteľom. Uvedené usmernenia stanovujú nasledujúce:

„Hodnotiace pohovory by sa v zásade mali uskutočňovať medzi prvým hodnotiteľom a hodnotenou osobou. Ak je organizácia práce taká, že hodnotená osoba podáva správy viacerým nadriadeným, zhromaždí prvý hodnotiteľ stanoviská ostatných nadriadených a pripojí ich k formuláru. V prípade potreby je možné uskutočniť medzi hodnotenou osobou a ostatnými nadriadenými doplňujúce hodnotiace pohovory.“

45 ECB uviedla, že výraz „v zásade“ umožňuje rozlíšiť medzi všeobecným pravidlom a výnimkou. Hoci sa hodnotiace pohovory vo všeobecnosti považujú za dvojstranné, nie je vylúčené, že sa na nich môžu zúčastniť tretie osoby. Na rozdiel o toho, čo tvrdí žalobkyňa, však z uvedeného nevyplýva, že prítomnosť zástupcu IPSO by bola prípustná. ECB uviedla, že prípady, keď zamestnanci majú možnosť byť sprevádzaní zástupcom odborov, sa obmedzuje na určité konkrétne ustanovenia vnútorných pravidiel ECB, ktoré sa všetky týkajú konfliktných situácií (individuálny spor, administratívne preskúmanie, sťažnosti alebo odvolania, administratívne prešetrenie) alebo citlivých (neformálne riešenie v súvislosti s politikou dôstojnosti na pracovisku). Tieto ustanovenie sú zhrnuté v bode 3 písm. d) memoranda o porozumení uzavretého medzi ECB a IPSO, nazvaného „Sprevádzanie zamestnancov“. Hodnotiaci pohovor nespadá pod tieto prípady. V prejednávanej veci je nesporné, že žalobkyňa mohla byť sprevádzaná pánom L. počas stretnutí týkajúcich sa konania o dôstojnosti na pracovisku, teda konania, ktoré je výslovne uvedené v bode 3 písm. d) memoranda o porozumení uzavretého medzi ECB a IPSO. Navyše zo spisu vyplýva, že „v prípade vážnych obáv alebo problémov“ mohli žalobkyňa a hodnotiteľ účinne využiť možnosti uvedené v usmerneniach pre hodnotenie v ECB, teda odporúčania GR-ĽZ a zástupcu zamestnancov.

46 Tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého sprevádzanie dôveryhodnou osobou predstavuje prax, podľa ktorej sa v iných orgánoch postupuje aj bez konkrétneho predpisu, túto analýzu nespochybňuje. Na jednej strane žalobkyňa nepredložila v tomto zmysle žiadny dôkaz. Na druhej strane nie je preukázané, že by sa táto prax uplatňovala mimo konfliktných situácií, ktoré môžu nastať počas konania o odbornej nespôsobilosti alebo počas disciplinárneho konania. Túto analýzu nespochybňuje ani skutočnosť, že v januári 2017 ECB navrhla žalobkyni, aby vzhľadom na svoje [*dôverné*] bola sprevádzaná nestranným pozorovateľom, lekárom alebo sociálnym poradcom.

47 V druhom rade je potrebné uviesť, že podľa ustálenej judikatúry môže byť hodnotiaca správa s konečnou platnosťou prijatá len vtedy, ak sa dotknutému úradníkovi umožnilo, aby bol účinne vypočutý a že procesná vada týkajúca sa vyhotovenia hodnotiacej správy, ktorá spočíva na neexistencii dialógu s takýmto úradníkom, predstavuje tiež porušenie práva byť vypočutý (pozri rozsudok z 30. júna 2015, Z/Súdny dvore, F-64/13, EU:F:2015:72, bod 89 a citovanú judikatúru).

48 Podľa judikatúry totiž priamy kontakt medzi hodnotenou osobou a hodnotiteľom môže podporovať otvorený a hlbší dialóg umožňujúci dotknutým osobám jednak presne zistiť povahu, dôvody a rozsah ich prípadných rozdielov v názoroch a jednak dospieť k lepšiemu vzájomnému porozumeniu, o to viac vtedy, keď je nevyhnutná náprava veľmi zhoršenej osobnej situácie (pozri rozsudok z 30. júna 2015, Z/Súdny dvor, F-64/13, EU:F:2015:72, bod 93 a citovanú judikatúru). Bez priamej komunikácie medzi hodnotiteľom a hodnotenou osobou by hodnotenie nemohlo plne spĺňať svoju úlohu nástroja riadenia ľudských zdrojov a sprievodného nástroja odborného rozvoja dotknutej osoby (pozri v tomto zmysle rozsudok z 18. septembra 2015, Wahlström/Frontex, T-653/13 P, EU:T:2015:652, bod 25 a citovanú judikatúru).

49 V prejednávanej veci je však potrebné uviesť, že žalobkyňa bola na hodnotiaci pohovor dvakrát pozvaná. Na lehotu stanovenú v usmerneniach pre hodnotenie v ECB bola následne dvakrát upozornená. GR-ĽZ ju informovalo, že konanie týkajúce sa dôstojnosti na pracovisku neprerušilo postup hodnotenia. Zo spisu nevyplýva, že žalobkyňa podnikla kroky na urýchlenie odpovede člena Správnej rady ECB zodpovedného za personálne záležitosti zamestnancov týkajúce sa prítomnosti zástupcu odborov na hodnotiacom pohovore. Zo spisu tiež nevyplýva, že žalobkyňa navrhla kompromis, ktorý nezahŕňa zástupcu IPSO s cieľom uľahčiť priamu komunikáciu s hodnotiteľom 1 v lehote stanovenej v usmerneniach pre hodnotenie v ECB.

50 Je preto nutné konštatovať, že žalobkyni bola poskytnutá príležitosť, aby bola pred dokončením hodnotiacej správy účinne vypočutá, a že túto príležitosť odmietla.

51 Za týchto okolností sa žalobkyňa nemôže dovolávať skutočnosti, že sa tohto pohovoru nezúčastnila, pretože sa pohovoru obávala z dôvodu jej napätých vzťahov s hodnotiteľom, ani situácie, ktorú sama zapríčinila, s cieľom spochybniť v tomto zmysle správnosť spornej hodnotiacej správy alebo postupu hodnotenia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 9. februára 1988, Picciolo/Komisia, 1/87, EU:C:1988:67, bod 24).

52 Vzhľadom na okolnosti prejednávanej veci a na všetky úvahy uvedené v bodoch 42 až 51 vyššie je potrebné konštatovať, že odmietnutím prítomnosti zástupcu odborov na hodnotiacom pohovore ECB nepripravila žalobkyňu o možnosť mať hodnotiaci pohovor uvedený v usmerneniach pre hodnotenie v ECB, a preto neporušila jej právo na obranu.

53 Z toho vyplýva, že prvú časť prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

54 Všeobecný súd považuje za vhodné preskúmať druhý žalobný dôvod založený na porušení pravidiel objektivity a nestrannosti, ako aj článku 41 Charty základných práv.

O druhom žalobnom dôvode založenom na porušení pravidiel objektivity a nestrannosti, ako aj článku 41 Charty základných práv

55 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že sporná hodnotiaca správa obsahuje vady z dôvodu údajného nedostatku nestrannosti hodnotiteľky 2. V tejto súvislosti sa odvoláva na poznámky hodnotiteľky 2 uvedené v štyroch elektronických správach obsiahnutých v dokumentoch XVII, XXV a XXXVI prílohy A.12 a v prílohe A.19 tejto žaloby (ďalej len „sporné dokumenty“), ktoré dokazujú, že uvedená hodnotiteľka už nebola schopná vykonávať svoje povinnosti objektívne a nestranne.

56 Žalobkyňa tiež stručne uvádza, že vzhľadom na vyjadrenia hodnotiteľky 3, ako ich oznámila hodnotiteľka 2, nebola ani hodnotiteľka 3, ako jej nadriadená počas dočasného preloženia, ktorá tiež vypracovala negatívne hodnotenie žalobkyne, schopná ju objektívne posúdiť.

57 Nakoniec žalobkyňa spomína na napäté vzťahy s hodnotiteľom 1, ako aj na konanie týkajúce sa dôstojnosti na pracovisku a uvádza, že sporná hodnotiaca správa mohla byť odlišná, pokiaľ by bola zaručená nestrannosť hodnotiteľa 1.

58 ECB spochybňuje prípustnosť sporných dokumentov, ako aj dôvodnosť tohto druhého žalobného dôvodu.

– O prípustnosti sporných dokumentov

59 ECB má pochybnosti, pokiaľ ide o prípustnosť sporných dokumentov a metódy použité žalobkyňou na získaniu prístupu k nim. Výslovne však nevyžaduje, aby boli tieto dokumenty zo spisu odstránené.

60 Elektronické správy ECB uvedené v dokumentoch XVII a XXV prílohy A.12 sú súčasťou pravidelnej výmeny korešpondencie medzi nadriadenými vo vzťahu k ich riadiacim povinnostiam a nie sú verejne dostupné. Elektronická správa v dokumente XXXVI prílohy A.12 predstavuje dôvernú korešpondenciu medzi hodnotiteľkou 2 a jej manželom, ktorá je súčasťou súkromného života. Nakoniec elektronická správa uvedená v prílohe A.19 predstavuje osobnú a dôvernú korešpondenciu medzi hodnotiteľkou 2 a jej „poradcom“ ako súčasť dôverného vzťahu, ktorý je pre riadne fungovanie tejto služby potrebný, o ktorej žalobkyňa nemala vedieť a nemala právo ju použiť. Skutočnosť, že elektronická správa uvedená v prílohe A.19 bola anonymne ponechaná na pracovnom stole žalobkyne – čo ECB považuje za nepravdepodobné – nemá podľa ECB vplyv na dôverný charakter dokumentu a neodôvodňuje jeho použitie žalobkyňou pred Všeobecným súdom.

61 Žalobkyňa poukazuje na to, že ECB s výnimkou prílohy A.19 už poskytla ostatné dokumenty v konaní pred podaním žaloby bez toho aby ECB voči nim vyjadrila pochybnosti. Žalobkyňa tvrdí, že „nepoužila žiadne prostriedky a nezískala prístup k… správam“, ktoré boli anonymne ponechané na jej pracovnom stole alebo v jej osobnom priečinku. Žalobkyňa sa domnieva, že predmetné dokumenty sú relevantné na preukázanie nedostatku nestrannosti a objektivity zo strany hodnotiteľky 2, potrebných na vykonanie jej úloh voči žalobkyni, a považuje ich za rozhodujúce na účely preukázania odôvodnenosti predloženého žalobného dôvodu.

62 Pochybnosti ECB, pokiaľ ide o prípustnosť sporných dokumentov, sú založené na troch dôvodoch, teda najmä na internej povahe elektronických správ obsiahnutých v dokumentoch XVII a XXV prílohy A.12, ďalej na dôvernej a osobnej povahe elektronických správ obsiahnutých v dokumentoch XXXVI prílohy A.12 a v prílohe A.19, a nakoniec na skutočnosti, že tieto štyri dokumenty boli získané nezákonne.

63 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ani prípadný dôverný charakter dotknutých dokumentov, ani skutočnosť, že mohli byť získané nezákonne, nebránia tomu, aby sa ponechali v spise. Na jednej strate totiž neexistuje ustanovenie, ktoré by výslovne zakazovalo zobrať do úvahy nezákonne získané dôkazy

(pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 2015, Dalli/Komisia, T-562/12, EU:T:2015:270, bod 47; pozri tiež v zmysle práva hospodárskej súťaže rozsudok z 8. septembra 2016, Goldfish a i./Komisia, T-54/14, EU:T:2016:455, body 44 a 76).

64 V niektorých situáciách teda nebolo nevyhnutné, aby žalobkyňa preukázala, že zákonným spôsobom získala dôverný dokument, ktorého sa dovoláva na podporu svojho tvrdenia. Všeobecný súd zvážil záujmy, ktoré je potrebné chrániť, a dospel k záveru, že treba posúdiť, či osobitné okolnosti, ako napríklad zásadný význam predloženia určitého dokumentu na zabezpečenie preskúmania zákonnosti postupu pri prijatí napadnutého aktu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 2001, Dunnett a i./EIB, T-192/99, EU:T:2001:72, body 33 a 34) alebo preukázanie existencie zneužitia právomoci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. februára 1996, Lopes/Súdny dvor, T-280/94, EU:T:1996:28, bod 59), odôvodňujú nevyradenie dokumentu zo spisu (rozsudky z 8. júla 2008, Franchet a Byk/Komisia, T-48/05, EU:T:2008:257, bod 79; z 2. októbra 2009, Estónsko/Komisia, T-324/05, EU:T:2009:381, bod 54, a z 12. mája 2015, Dalli/Komisia, T-562/12, EU:T:2015:270, bod 48).

65 Na druhej strane Súdny dvor nevylúčil, že aj interné dokumenty sa môžu v určitých prípadoch legitímne nachádzať v spise v určitej veci (rozsudky z 2. októbra 2009, Estónsko/Komisia, T-324/05, EU:T:2009:381, bod 55, a z 12. mája 2015, Dalli/Komisia, T-562/12, EU:T:2015:270, bod 47).

66 Nakoniec je potrebné uviesť, že z judikatúry vyplýva, že okolnosti, ktoré umožňujú ponechať tieto interné dokumenty v spise, sú najmä tie, ktoré možno zohľadniť na to, aby boli v spise vo veci ponechané dokumenty prípadne získané nezákonnými prostriedkami, a ktoré sú uvedené v bode 64 vyššie (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 6. marca 2001, Dunnett a i./EIB, T-192/99, EU:T:2001:72, bod 33, a z 2. októbra 2009, Estónsko/Komisia, T-324/05, EU:T:2009:381, bod 56).

67 Pokiaľ ide o vyváženie chránených záujmov, je potrebné prihliadnuť na dôkaznú hodnotu sporných dokumentov, ktorých autenticita nebola spochybnená, na podmienky, za ktorých boli získané, a na internú, dôvernú alebo osobnú povahu týchto dokumentov.

68 Je potrebné predovšetkým uviesť, že žalobkyňa v prejednávanej veci tvrdí, že „nepoužila žiadny prostriedok a nezískala pre seba“ sporné dokumenty, ktoré boli jednoducho položené „na jej pracovnom stole alebo v jej osobnom priečinku, a to anonymne“. Aj napriek tomu, že sa to ECB javí ako nedôveryhodné, nie je preukázané, že by si žalobkyňa sama nezákonne zaobstarala elektronické správy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. mája 2015, Dalli/Komisia, T-562/12, EU:T:2015:270, bod 49).

69 Všeobecný súd navyše konštatuje, že ECB nepredložila žiadny argument alebo dôkaz preukazujúci, že žalobkyňa tieto dokumenty získala nezákonne, alebo že by vedela o spôsobe, akým boli sporné dokumenty získané. Zo spisu totiž nevyplýva, že by v štádiu pred podaním žaloby alebo po podaní tejto žaloby uskutočnila ECB akékoľvek vyšetrovanie s cieľom určiť, akým spôsobom sa sporné dokumenty ocitli v držbe žalobkyne. Okolnosti prejednávanej veci sa teda líšia od okolností vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 8. mája 2008, Suvikas/Radal (F-6/07, EU:F:2008:55). V uvedenej veci, ktorá sa týkala výberového konania, sa vyšetrovanie začalo dva dni potom, ako žalobca zaslal Rade Európskej únie dokumenty, ktoré čiastočne podliehali tajnosti konania výberových komisií ako doplnenie svojej žiadosti o opätovné preskúmanie. Ukázalo sa, že jeden zo spolupracovníkov žalobcu vošiel do kancelárie jedného z členov výberovej komisie v jeho neprítomnosti, kopíroval bez povolenia dokumenty, ktoré boli na pracovnom stole, a zaslal ich žalobcovi a že v čase podania žaloby a jej príloh vedel žalobca o spôsobe, akým tento spolupracovník uvedené dokumenty získal (rozsudok z 8. mája 2008, Suvikas/Rada, F-6/07, EU:F:2008:55, body 25 a 67).

70 Všeobecný súd pripomína, že za okolností, ktoré nastali v prejednávanej veci, žalobkyňa, ako aj akákoľvek iná rozumná osoba, mohla určite dospieť k záveru, že sporné dokumenty boli získané nezákonne, a pochybovať o prijateľnosti profesionálneho správania sa osoby, ktorá k nim mala prístup (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 8. mája 2008, Suvikas/Rada, F-6/07, EU:F:2008:55, bod 67).

71 Nič to však nemení na tom, že okolnosti, za ktorých boli sporné dokumenty získané, neboli preukázané.

72 Ďalej je potrebné uviesť, že sporné dokumenty boli osobitne označované ako nepriame dôkazy o tom, že hodnotiteľka 2 nebola schopná plniť svoje úlohy objektívne a nestranne, a podľa žalobkyne sú rozhodujúce a nevyhnutné na preukázanie odôvodnenosti predloženého žalobného dôvodu.

73 V tejto súvislosti treba po prvé pripomenúť, že interná povaha elektronických správ obsiahnutých v dokumentoch XVII a XXV prílohy A.12 nevylučuje prípustnosť týchto dokumentov (pozri body 63, 65 a 66 vyššie). Pokiaľ ide o elektronické správy obsiahnuté v dokumentoch XXXVI prílohy A.12 a prílohy A.19, platí, že hoci je možné považovať tieto dokumenty za osobné a dôverné z pohľadu hodnotiteľky 2, týkajú sa len pracovných záležitostí, boli odoslané prostredníctvom pracovného mailu, ktorý ECB poskytla svojim zamestnancom, a kolónka „predmet“ neobsahuje žiadny údaj o jej osobnej alebo súkromnej povahe.

74 Je potrebné uviesť, že od nadobudnutia platnosti Lisabonskej zmluvy je nutné zohľadniť Chartu základných práv Európskej únie, ktorej článok 6 ods. 1 prvého pododseku Zmluvy o EÚ priznáva „rovnakú právnu silu ako Zmluvám“. Článok 6 ods. 3 Zmluvy o EÚ navyše potvrdzuje, že základné práva, ktoré sú zaručené Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaným v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“), tvoria všeobecné zásady práva Európskej únie.

75 Článok 52 ods. 3 Charty základný práv spresňuje, že v rozsahu, v akom táto Charta obsahuje práva, ktoré zodpovedajú právam zaručeným EDĽP, zmysel a rozsah týchto práv je rovnaký ako zmysel a rozsah práv ustanovených v tomto dohovore. Podľa vysvetliviek k tomuto ustanoveniu sú zmysel a rozsah zaručených práv určené nielen znením EDĽP, ale aj najmä judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 22. decembra 2010, DEB, C-279/09, EU:C:2010:811, bod 35).

76 Je pravda, že Európsky súd pre ľudské práva nedávno pripomenul, že elektronická pošta odoslaná z pracoviska môže spadať pod článok 8 EDĽP (rozsudok ESĽP, 22. februára 2018, Libert v. Francúzsko, CE:ECHR:2018:0222JUD000058813, § 24), a teda pod pojmy „súkromný život“ a „korešpondencia“. Z uvedeného rozsudku však vyplýva, že každý zásah do súkromného života nie je možné považovať za porušenie článku 8 EDĽP (pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP, 22. februára 2018, Libert v. Francúzsko, CE:ECHR:2018:0222JUD000058813, § 37, 46 a 53).

77 Pokiaľ ide o elektronické správy uvedené v dokumentoch XXXVI prílohy A.12 a v prílohe A.19, je potrebné v prejednávanej veci uviesť, že ECB nepredložila žiadny argument týkajúci sa práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného článkom 7 Charty základných práv, ktorý zodpovedá článku 8 ods. 1 EDĽP. Pokiaľ ide o prvú z týchto elektronických správ, uspokojila sa s tvrdením, že išlo o dôvernú korešpondenciu medzi hodnotiteľkou 2 a jej manželom, ktorá spadá pod súkromný život. Pokiaľ ide o druhú z uvedených správ, uspokojila sa s takisto strohým tvrdením, že išlo po prvé o osobnú a dôvernú korešpondenciu medzi hodnotiteľkou 2 a jej „poradcom“ v rámci dôverného vzťahu, ktorý je pre riadny výkon tejto služby nevyhnutný, o ktorej žalobkyňa nemala vedieť a nemala právo ju použiť, a po druhé skutočnosť, že táto správa bola anonymne ponechaná na pracovnom stole žalobkyne, neodôvodňuje jej použitie žalobkyňou v konaní pred Všeobecným súdom.

78 Navyše ako bolo pripomenuté vyššie v bode 63 v práve Únie neexistuje ustanovenie, ktoré by vyslovene zakazovalo prihliadať v rámci súdneho konania k dôkazom, ktoré boli nadobudnuté protiprávne (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2016, Goldfish a i./Komisia, T-54/14, EU:T:2016:455, bod 76).

79 Nakoniec ani dôverná povaha elektronických správ uvedených v dokumentoch XXXVI prílohy A.12 a v prílohe A.19 nebráni ich prípustnosti v rámci prejednávanej žaloby (pozri body 63, 65 a 66 vyššie).

80 Po druhé je potrebné uviesť, že ECB odmieta tvrdenie založené na nedostatku nestrannosti hodnotiteľky 2. Sporné dokumenty preto môžu preukázať skutočnosti, ktoré žalobkyňa namieta a ktoré sú nevyhnutné na účely preskúmania správnosti spornej hodnotiacej správy. V tomto zmysle sa teda aj okolnosti prejednávanej veci líšia od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 8. mája 2008, Suvikas/Rada (F-6/07, EU:F:2008:55). Skutočnosti, na ktoré sa odvoláva žalobkyňa na účely podpory jej tvrdenia, podľa ktorého vo výberovom konaní došlo k pochybeniu, boli totiž v uvedenej veci Radou výslovne uznané. Všeobecný súd preto dospel k záveru, že niektoré dokumenty neboli na účely preskúmania dotknutého výberového konania nevyhnutné (rozsudok z 8. mája 2008, Suvikas/Rada, F-6/07, EU:F:2008:55, bod 68).

81 Nakoniec žalobkyňa ďalej tvrdí bez toho, aby to bolo spochybnené, že s výnimkou prílohy A.19 boli ostatné dokumenty odovzdané ECB v rámci postupu pred podaním žaloby a ECB voči nim nevyjadrila pochybnosti. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že rozhodnutie z 2. mája 2016 o zamietnutí správneho odvolania výslovne neodkazuje na uvedené dokumenty. V rozhodnutí z 15. septembra 2016 o zamietnutí sťažnosti sa uvádza, že žalobkyňa namieta zjavný nedostatok objektivity, neutrality a nestrannosti v spornej hodnotiacej správe a že žalobkyňa predložila dokumenty, ktoré údajne svedčia o úmysle jej nadriadených prepustiť ju „v rámci odplaty“. Ďalej sa uvádza, že z obsahu spornej hodnotiacej správy nijako nevyplýva úmysel odplaty alebo zneužitia právomoci a že predložené dôkazy samy osebe neumožňujú určiť zneužitie právomoci.

82 Vzhľadom na tieto úvahy a na osobitné okolnosti prejednávaného sporu, povahu sporných dokumentov a judikatúru uvedenú v bodoch 63 až 66 a 78 vyššie je potrebné vyhlásiť tieto sporné dokumenty za prípustné.

– O dôvodnosti druhého žalobného dôvodu založeného na porušení pravidiel objektivity a nestrannosti a článku 41 Charty základných práv

83 Žalobkyňa v prvom rade uvádza, že hodnotiteľka 2 sa vo vzťahu k nej opakovane vyjadrila spôsobom, ktorý prekračuje rámec toho, ako sa o nej môže vyjadrovať vedúci oddelenia a druhá hodnotiteľka, vyjadrujúc tak svoju zaujatosť a predsudky voči nej. Požiadavka subjektívnej nestrannosti preto nebola zaručená.

84 Žalobkyňa odkazuje najmä na:

– skutočnosť, že v elektronickej pošte, ktorú hodnotiteľka 2 zaslala 16. júla 2015 svojmu manželovi (dokument XXXVI prílohy A.12), táto osoba:

  – oznámila svoj úmysel požiadať člena Správnej rady ECB o jej „prepustenie“ s tým, že prípad žalobkyne označila ako exemplárny z hľadiska nedostatočnej výkonnosti,

  – spomenula a negatívne posúdila skutočnosť, že žalobkyňa spochybnila jej predchádzajúce rozhodnutia, ako aj rozhodnutia hodnotiteľa 1,

  – tvrdila, že žalobkyňa mala takú zlú povesť, že o ňu nemalo záujem žiadne oddelenie, a to ani GR [*dôverné*], na ktoré bola dočasne preložená, z dôvodu „zmätkov“ („mess“), ktoré tam narobila,

– skutočnosť, že 11. júna 2015 hodnotiteľka 2 napísala svojmu „poradcovi“ elektronickú správu uvedenú v prílohe A.19 spisu, v ktorej uviedla nasledujúce: už samotná myšlienka, že sa vráti [na ODD/[*dôverné*] po skončení dočasného preloženia] ma hnevá“ (the sheer thought of her coming back makes me angry); „veľmi ma to hnevá“ (it just makes me very angry); „musím nájsť spôsob, ako obmedziť jej vplyv na nás a najmä na mňa“ (I have to think of ways to limit her impact on us and myself, in particular);

– skutočnosť, že hodnotiteľka 2 sa v elektronickej správe z 20. marca 2015 (dokument XVII prílohy A.12) o nej vyjadrila negatívne a uviedla, že hodnotiteľka 3 vyhlásila, že nechce, aby bola dočasne preložená,

– skutočnosť, že 9. februára 2015 hodnotiteľka 2 zaslala elektronickú správu uvedenú v dokumente XXV prílohy A.12 trom vysokopostaveným členom GR-[*dôverné*], v ktorej vyjadrila počudovanie nad tým, že sa žalobkyňa nachádza na zozname zamestnancov zapojených do projektu [*dôverné*], „vzhľadom na to, že poznáte výkonnosť [*žalobkyne*] v ECB“ (given that you know about [the applicant’s] performance here in the Bank) a skutočnosť, že hodnotiteľka 2 mimo akéhokoľvek organizovaného a transparentného konania oznámila vysoko postaveným predstaviteľom ECB, že jej výkonnosť je zlá, že jej účasť na projekte si zaslúži kritiku, že nie je schopná sa na tomto projekte zúčastniť a nemá právo sa ho zúčastniť vzhľadom na svoju údajne nedostatočnú výkonnosť,

– skutočnosť, že v elektronickej správe zo 14. apríla 2015 týkajúcej sa protokolu o hodnotení žalobkyne v polovici hodnoteného obdobia hodnotiteľka 2 napísala, že by bola radšej, keby sa stretnutie so žalobkyňou nekonalo, a uviedla nasledujúce: „V záujme hospodárnosti, prečo by som mala trvať na dialógu s ňou, keď viem, že jej a moje stanoviská sa navzájom rozchádzajú?“ (In the spirit of economising, why should I insist on talking to her when we know that her position and our position are orthogonal?).

85 Podľa žalobkyne je potrebné hodnotenia obsiahnuté v spornej hodnotiacej správe vykladať v zmysle predmetného porušenia požiadavky nestrannosti uvedenej v článku 41 Charty základných práv, pričom tieto hodnotenia mohli byť odlišné, pokiaľ by bola zaručená nestrannosť hodnotiteľky 2 a hodnotiteľa 1. Žalobkyňa v tomto zmysle poukazuje na niektoré pripomienky hodnotiteľky 2 v bode 5.2 spornej hodnotiacej správy, najmä pokiaľ ide o:

– údajný nedostatok integrity spočívajúci v obchádzaní jej nadriadených,

– skutočnosť, že spochybnila hodnotiacu správu za rok 2014 a rozhodnutie ASBR 2014, čo hodnotiteľka 2 považovala za prekážku pre dočasné preloženie na GR-[*dôverné*],

– skutočnosť, že sa pokúšala preniesť zodpovednosť na svojich nadriadených,

– skutočnosť, že jej dočasné preloženie bolo „neúspešné“,

– skutočnosť, že jej výkonnosť bola nedostatočná a produktivita jej práca bola nižšia, než aká sa očakávala od [*dôverné*].

86 Podľa žalobkyne hodnotiteľka 2 svojimi vyjadreniami a obsahom komunikácie s tretími osobami nielenže šírila informácie, ktoré poškodili jej povesť, ale robila tak hanlivým spôsobom.

87 Po druhé žalobkyňa tvrdí, že ju hodnotiteľka 3 nebola schopná ohodnotiť objektívne, pretože podľa jedného zo sporných dokumentov, a to elektronickej správy z 20. marca 2015 (dokument XVII prílohy A.12), sa hodnotiteľka 3 vyjadrila proti dočasnému prideleniu žalobkyne, odkazujúc na „prípad“, ktorého bola svedkom počas svojej práce na GR-[*dôverné*], a to na sťažnosť žalobkyne na obťažovanie, ktorá bola nakoniec zamietnutá.

88 Po tretie žalobkyňa tvrdí, že sporná hodnotiaca správa mohla byť odlišná, pokiaľ by bola zaručená nestrannosť hodnotiteľa 1.

89 ECB tvrdí, že druhý žalobný dôvod nie je dôvodný. Žalobkyňa predovšetkým nepreukázala, že hodnotiteľka 2 nebola objektívna a nestranná. Hoci z niektorých dokumentov v spise vyplýva, že žalobkyňa mohla byť pre hodnotiteľku 2 frustrujúca, táto frustrácia nebola výsledkom osobných pocitov, ale profesijného vyčerpania a znechutenia nad produktivitou práce a výkonnosťou žalobkyne, čo v žiadnom prípade neznamená nedostatok nestrannosti a objektivity. Hodnotiteľka 2 podľa ECB neprekročila rámec svojich služobných povinností ako vedúcej oddelenia, ktorá zodpovedá za kolektív a ktorej záleží na riadnom fungovaní jej inštitúcie. ECB ďalej tvrdí, že hoci by postoj hodnotiteľky 2 mohol spôsobiť problémy, *quod non*, jej zásah nemal priamy vplyv na všeobecné hodnotenie žalobkyne, pretože hodnotiteľka 2 ako v poradí druhá hodnotiteľka len potvrdila kritiku uvedenú hodnotiteľom 1, v prípade ktorého nebol údajný nedostatok nestrannosti preukázaný. Nakoniec tvrdenie žalobkyne, podľa ktorého mohla byť sporná hodnotiaca správa odlišná, pokiaľ by bola druhá hodnotiteľka objektívna a nestranná, je podľa ECB založené na predpoklade nedostatočnej nestrannosti a je teda čisto špekulatívne.

90 Na úvod je potrebné uviesť, že žalobný dôvod založený na tom, že sa o žalobkyni šírili prostredníctvom elektronickej správy zo 16. júla 2015, ktorú hodnotiteľka 2 zaslala svojmu manželovi (dokument XXXVI prílohy A.12), hanlivé správy, nemôže uspieť. Nie je sprevádzaný žiadnym vysvetlením, ktoré by umožnilo posúdiť dôvodnosť tohto žalobného dôvodu. V dotknutej elektronickej správe navyše žalobkyňa nebola označená menom. Zo spisu okrem toho nevyplýva, že by hodnotiteľka 2 tieto informácie oznámila aj iným osobám než adresátovi, pričom to bola práve žalobkyňa, kto uvedené informácie založil do spisu v štádiu pred podaním žaloby a v rámci pojednávanej žaloby.

91 Po druhé, pokiaľ ide o údajný nedostatok nestrannosti hodnotiteľa 1 a hodnotiteľky 3, je potrebné uviesť, že žalobkyňa neposkytuje žiadny konkrétny dôkaz, ktorý by tieto tvrdenia aspoň čiastočne preukázal, ani žiadnu podrobnú argumentáciu na podporu týchto tvrdení. V prípade hodnotiteľa 1 sa žalobkyňa obmedzuje len na možné napätie, nezhody a konanie týkajúce sa dôstojnosti na pracovisku. V prípade hodnotiteľky 3 vyvodzuje iba všeobecný záver založený na sprostredkovaných vyjadreniach uvedených v spise. Tieto skutkové tvrdenia neobsahujú dostatočne presné, objektívne a zhodujúce sa údaje na podporu ich pravdivosti alebo pravdepodobnosti, ani žiadne spresnenia alebo argumentácie umožňujúce posúdiť ich dôvodnosť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 2001, Connolly/Komisia, C-274/99 P, EU:C:2001:127, bod 113). Z toho vyplýva, že obidve tieto výhrady uvedené žalobkyňou musia byť zamietnuté ako nedôvodné.

92 Navyše je potrebné uviesť, že znakom každého hodnotenia je, že sa dospeje k záverom, ktoré prípadne nezodpovedajú očakávaniam dotknutej osoby. V každej činnosti v rámci riadenia kolektívu alebo služieb je tiež typické, že dochádza k ústnym alebo písomným výmenám neformálneho alebo formálneho charakteru medzi nadriadenými alebo s oddeleniami pre ľudské zdroje o fungovaní kolektívu alebo službách, dosiahnutých výsledkoch a prekážkach, s ktorými sa stretli. Tieto závery alebo názory tak samy osebe nemôžu byť hanlivé.

93 Pokiaľ ide o vyjadrenia založené na nedostatku nestrannosti a objektivity hodnotiteľky 2, je potrebné poznamenať, že podľa článku 41 ods. 1 Charty základných práv má každý právo najmä na to, aby jeho záležitosti boli orgánmi Únie riešené nestranne. Táto požiadavka nestrannosti zahrňuje najmä subjektívnu nestrannosť, ktorá vyžaduje, aby žiadny z členov výberovej komisie neprejavoval osobnú zaujatosť alebo predsudky, pričom pokiaľ sa nepreukáže, predpokladá sa osobná nestrannosť (rozsudok z 5. decembra 2017, Spadafora/Komisia, T-250/16 P, neuverejnený, EU:T:2017:866, body 74 a 75; pozri tiež analogicky rozsudok z 13. decembra 2012, Komisia/Strack, T-197/11 P a T-198/11 P, EU:T:2012:690, bod 113).

94 Navyše účastníci konania pripomenuli, že podľa ustálenej judikatúry, aj keď nemožno vylúčiť, že rozpory medzi úradníkom a jeho nadriadeným môžu u nadriadeného vyvolať určité podráždenie, táto možnosť ako taká neznamená, že by tento nadriadený už nebol schopný objektívne posúdiť zásluhy dotknutej osoby. Tiež bolo konštatované, že ani skutočnosť, že zamestnanec podal sťažnosť na obťažovanie proti úradníkovi, ktorý má posúdiť jeho pracovné výkony, nemôže byť ako taká bez akejkoľvek ďalšej okolnosti spôsobilá spochybniť nestrannosť osoby uvedenej v sťažnosti (pozri rozsudok z 30. júna 2015, Z/Súdny dvor, F-64/13, EU:F:2015:72, bod 71 a citovanú judikatúru).

95 Z judikatúry ďalej vyplýva, že samotné zapojenie nadriadených do pracovnej činnosti zamestnancov podliehajúcich ich dohľadu im umožňuje najlepším možným spôsobom hodnotiť činnosť osôb, ktoré riadia (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 2015, Z/Súdny dvor, F-64/13, EU:F:2015:72, bod 72 a citovanú judikatúru). Uznať argument, podľa ktorého by sa nemal vedúci oddelenia ani iný nadriadený v rámci oddelenia, na ktoré bol zamestnanec pridelený, zúčastniť na hodnotiacom pohovore, by viedlo k situácii, kedy by sa nezabezpečilo náležité hodnotenie výkonov zamestnancov a ich správania v služobnom pomere (pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. júna 2015, Z/Súdny dvor, F-64/13, EU:F:2015:72, bod 72).

96 Nakoniec podľa ustálenej judikatúry vyjadruje hodnotiaca správa slobodne formulovaný názor hodnotiteľov. Z toho vyplýva, že určitá subjektivita je vlastná hodnoteniu uvedenému v tejto správe tak, ako aj každému osobnému stanovisku (pozri v tomto zmysle rozsudok z 5. decembra 2006, Angelidis/Parlament, T-416/03, EU:T:2006:375, bod 107 a citovanú judikatúru).

97 V prejednávanej veci žalobkyňa uvádza, že nestrannosť hodnotenia hodnotiteľky 2 obsiahnutého v spornej hodnotiacej správe bola vzhľadom na sporné dokumenty ohrozená. Je potrebné poznamenať, že sporné dokumenty zahrňujú obdobie od februára do júla 2015, pričom posledná elektronická správa zo 16. júla 2015 bola napísaná štyri mesiace predtým, než hodnotiteľka 2 pripojila svoje hodnotenie k spornej hodnotiacej správe.

98 Je pravda, že z judikatúry citovanej vyššie v bode 94 vyplýva, že samotná existencia konfliktu medzi hodnotenou osobou a hodnotiteľom alebo určité podráždenie hodnotiteľa neznamená, že tento hodnotiteľ už nie je schopný objektívne posúdiť zásluhy dotknutej osoby. Je tiež potrebné poznamenať, že ani hodnotenia, hoci negatívne, obsiahnuté v spornej hodnotiacej správe nie je možné ako také považovať za nepriamy dôkaz o tom, že táto správa nebola vypracovaná nestranne a objektívne.

99 V každom prípade je potrebné uviesť, že spochybnené dokumenty, ktoré boli vyhlásené za prípustné (pozri bod 82 vyššie), predstavujú dostatočne presné, objektívne a zhodujúce sa nepriame dôkazy spôsobilé podložiť pravdivosť alebo pravdepodobnosť tvrdení žalobkyne v súvislosti s nedostatkom subjektívnej nestrannosti hodnotiteľky 2 (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. marca 2001, Connolly/Komisia, C-274/99 P, EU:C:2001:127, bod 113). Tento záver nie je vyvrátený ani argumentom ECB, že aj keby mohol byť postoj hodnotiteľky 2 problematický, *quod non*, jej zásah by nemal priamy vplyv na všeobecné hodnotenie žalobkyne, pretože hodnotiteľka 2 ako v poradí druhá hodnotiteľka len potvrdila kritiku uvedenú hodnotiteľom 1. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že nestrannosť hodnotiteľa 1 nemôže brániť tomu, aby sa druhé hodnotenie považovalo za nezákonne z dôvodu nedostatku nestrannosti hodnotiteľky 2. Správanie jediného hodnotiteľa môže spôsobiť protiprávnosť hodnotiacej správy ako celku (pozri analogicky rozsudok z 8. mája 2008, Suvikas/Rada, F-6/07, EU:F:2008:55, bod 97). V rámci postupu hodnotenia ustanoveného v ECB totiž hodnotenie druhého hodnotiteľa, ktorý je nadriadeným prvého hodnotiteľa, predstavuje záruku pre dotknutého zamestnanca, ktorý musí mať možnosť spoľahnúť sa na skúsenosť a nestrannosť tohto zodpovedného nadriadeného.

100 V prejednávanej veci napriek tomu, že poznámky obsiahnuté v spornej hodnotiacej správe týkajúce sa žalobkyne, aj keď sú negatívne, zostávajú v medziach širokej voľnej úvahy hodnotiteľa a vo vzťahu k žalobkyni neprekračujú hranicu hanlivej alebo zraňujúcej kritiky, je potrebné konštatovať, že žalobkyňa predložila dôkazy, ktoré dokazujú, že hodnotiteľka 2 sa na jej adresu počas hodnotenia za rok 2015 opakovane negatívne vyjadrila.

101 V elektronickej správe z 9. februára 2015 odoslanej trom vysoko postaveným predstaviteľom ECB v súvislosti s projektom [*dôverné*] (dokument XXV prílohy A.12) sa hodnotiteľka 2 pýta, či vedeli o účasti žalobkyne na danom projekte, keďže im bola známa výkonnosť žalobkyne v ECB, vyjadruje tiež pochybnosti o tejto účasti a uvádza, že „nevidí dôvod na takéto vymenovanie“ (I don’t see the rationale behind this nomination) a zdá sa, že chce v tejto veci zasiahnuť tým, že ich žiada, aby jej „oznámili, na koho sa môže v tejto veci obrátiť“ (Could you […] let me know whom to approach in this matter?).

102 V elektronickej správe z 20. marca 2015 týkajúcej sa projektu v oblasti [*dôverné*] (dokument XVII prílohy A.12), ktorú hodnotiteľka 2 zaslala pani O., v kópii tiež hodnotiteľovi 1, sa objavujú trochu ironické poznámky, a to: „bohužiaľ [hodnotiteľka 3] vie o [žalobkyni] viac než my, pretože pracovala na tomto prípade nielen vtedy, keď bola na GR-[*dôverné*]“, ale tiež keď bola na GR-[*dôverné*]“ ([appraiser 3] unfortunately knows more about [the applicant] than we do because she has been involved in the case not only when she was in DG-[*confidential*] but also in DG-[*confidential*]); *„de facto*, [hodnotiteľka 3] naozaj nechce mať [žalobkyňu] vo svojom tíme (prekvapenie, prekvapenie)“ [*de facto*, [appraiser 3] does not really want to have [the applicant] in her team (surprise, surprise)].

103 Komentáre obsiahnuté v elektronickej správe z 11. júna 2015, ktorú hodnotiteľka 2 zaslala svojmu „poradcovi“ (príloha A.19), sú ešte negatívnejšie, keďže tu hodnotiteľka 2 spomína svoje rozhorčenie nad predstavou, že sa žalobkyňa po svojom dočasnom preložení vráti späť na GR-[*dôverné*], čas a energiu, ktoré jej žalobkyňa „ukradla“, ako aj dočasnú úľavu a pokoj, ktoré jej prinieslo obdobie dočasného preloženia („[žalobkyňa] je dočasne preložená, a to nám poskytlo toľko dodatočného času a energie, že už len predstava, že sa vráti, ma ani tak nedesí, ako hnevá… množstvo času a energie, ktoré nám ‚kradne‘ ma veľmi hnevá a frustruje“) (she is on secondment and this has given us so much more additional time and energy that the sheer thought of her coming back makes me angry not scared… it just makes me very angry and frustrated how much time and energy she „steals“ from us).

104 Nakoniec je potrebné uviesť, že v elektronickej správe zo 16. júla 2015 týkajúcej sa „otázky zamestnancov“ (dokument XXXVI prílohy A.12), ktorú hodnotiteľka 2 zaslala svojmu manželovi a v ktorej uvádza päť dôvodov, prečo sa chce stretnúť s členom Správnej rady ECB, sa poukazuje na ukážkový prípad nízkej výkonnosti na jej oddelení, ktorý by mohol pomôcť identifikovať a nakoniec nájsť riešenie pre prekážky súčasného postupu konania o odbornej nespôsobilosti. Hodnotiteľka 2 uvádza, že dotknutá osoba proti nej a proti hodnotiteľovi 1 začala konanie o sťažnosti a že sa podieľala aj na iných konfliktoch, akým je vec prejednávaná Súdom pre verejnú službu Európskej únie a správne odvolanie. Hodnotiteľka 2 uvádza, že vzhľadom na konflikty, na ktorých sa uvedená osoba v minulosti zúčastnila, bola táto osoba preložená na iné GR, ktoré si ju bohužiaľ nechceli ponechať, a že dotknutá osoba má takú povesť, že nemôže byť preložená na iné miesto. Nakoniec hodnotiteľka 2 uvádza, že dotknutej osobe venuje neprimerané množstvo času a energie (20 % jej času) a že jedným z dôvodov, prečo ODD/[*dôverné*] fungovalo počas posledných troch mesiacov dobre, bolo to, že táto osoba bola dočasne preložená, a že vzhľadom na to, že svoje dočasné preloženie „zbabrala“, je znovu na ODD/[*dôverné*].

105 Z vyjadrení uvedených vyššie v bodoch 100 až 104 vyplýva, že sporné dokumenty svedčia nielen o pracovnej únave a znechutení, ako uviedla ECB, ale tiež o veľmi silných a negatívnych osobných pocitoch hodnotiteľky 2 vo vzťahu k žalobkyni.

106 Za týchto okolností majú vyjadrenia hodnotiteľky 2 v sporných dokumentoch takú povahu, že preukazujú nedostatok subjektívnej nestrannosti, alebo prinajmenšom pravdepodobnosť takéhoto nedostatku. Platí to o to viac, že podľa usmernení pre hodnotenie v ECB je úlohou hodnotiteľky 2 ako v poradí druhého hodnotiteľa doplniť hodnotenie prvého hodnotiteľa, preskúmať hodnotenie prvých hodnotiteľov tak, aby sa v rámci oddelenia zabezpečilo spravodlivé a rovné zaobchádzanie, a rozhodnúť v prípade vážneho nesúladu medzi prvým hodnotiteľom a hodnotenou osobou.

107 Z toho vyplýva, že druhému žalobnému dôvodu treba vyhovieť.

108 Tento záver sám osebe odôvodňuje zrušenie napadnutej hodnotiacej správy bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ďalšie argumenty, ktoré žalobkyňa predložila v druhej a tretej časti prvého žalobného dôvodu a v treťom žalobnom dôvode.

O návrhoch na zrušenie rozhodnutia ASBR 2015

109 Žalobkyňa svoj návrh na zrušenie rozhodnutia ASBR 2015 zakladá v podstate na protiprávnej povahe spornej hodnotiacej správy, ako aj na skutočnosti, že nemohla využiť možnosť stretnúť sa s hodnotiteľom pri predložení rozhodnutia ASBR 2015 tak, aby sa jej v súlade s usmerneniami týkajúcimi sa ASBR poskytlo doplňujúce vysvetlenie k tomuto rozhodnutiu.

110 ECB uvádza, že návrh na zrušenie rozhodnutia ASBR 2015 je zjavne nedôvodný.

111 Z bodov 106 až 108 vyššie vyplýva, že vyjadrenia hodnotiteľky 2 v sporných dokumentoch majú takú povahu, že preukazujú nedostatok subjektívnej nestrannosti alebo prinajmenšom pravdepodobnosť takéhoto nedostatku, a preto by sporná hodnotiaca správa mala byť zrušená.

112 Vzhľadom na „nepriamu spojitosť“ stanovenú v bode 3 usmernení týkajúcich sa ASBR medzi uskutočneným hodnotením a postupom ASBR, ktoré síce majú odlišné ciele, avšak musia byť vnútorne jednotné, je potrebné zrušiť tiež rozhodnutie ASBR 2015.

O návrhu na náhradu škody

113 Na jednej strane žalobkyňa uvádza, že ECB má po zrušení spornej hodnotiacej správy a rozhodnutia ASBR povinnosť opätovne vykonať hodnotenie a prijať nové rozhodnutie ASBR a v dôsledku toho od 1. januára 2016 nanovo ustanoviť jej finančné nároky navýšené o úroky z omeškania vo výške hlavnej úrokovej sadzby ECB zvýšenej o dva percentuálne body.

114 Na druhej strane žalobkyňa navrhuje, aby bola ECB uložená povinnosť zaplatiť jej sumu 15 000 eur ako náhradu nemajetkovej ujmy. Samotné zrušenie spornej hodnotiacej správy a rozhodnutia ASBR 2015 podľa žalobkyne nenahradí v plnom rozsahu nemajetkovú ujmu, ktorá jej bola spôsobená a ktorá je oddeliteľná od protiprávnosti, ktorá zakladá požadované zrušenie. Spôsob, tak ako je uvedený v spornej hodnotiacej správe, akým sa hodnotiteľ 1 a hodnotiteľka 2 správali voči žalobkyni, keď spochybnili jej integritu a lojalitu voči ECB, oznamovali tretím osobám nemiestne a urážlivé hodnotenia zasahujúce do jej súkromného života a ohovárali ju, jej spôsobil vážnu ujmu verejne spochybňujúcu jej povesť a dôstojnosť.

115 ECB uvádza, že vzhľadom na neexistenciu protiprávnosti neexistuje právny základ pre akýkoľvek nárok na náhradu škody. ECB okrem toho tvrdí, že žalobkyňa musí preukázať, že údajnú majetkovú a nemajetkovú ujmu skutočne utrpela v dôsledku konania, ku ktorému došlo mimo rámec prijatia spornej hodnotiacej správy a rozhodnutia ASBR 2015, k čomu v prejednávanej veci nedošlo.

116 Podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ je inštitúcia, orgán alebo agentúra, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný, povinná urobiť opatrenia, aby vyhovela danému rozsudku. Pokiaľ teda ide o hodnotenie za rok 2015 a konanie ASBR 2015, musí ECB urobiť opatrenia, ktoré súvisia s vykonaním tohto rozsudku a vyvodiť dôsledky, ktoré z neho vyplývajú.

117 Pokiaľ ide o návrh na náhradu nemajetkovej škody, ktorá bola žalobkyni údajne spôsobená, je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry v oblasti verejnej služby vznik zodpovednosti Únie podlieha splneniu súboru podmienok, a to podmienkam protiprávnosti správania vytýkaného inštitúcii, existencie škody a existencie príčinnej súvislosti medzi údajným správaním a uplatňovanou škodou (rozsudok z 1. júna 1994, Komisia/Brazzelli Lualdi a i., C-136/92 P, EU:C:1994:211, bod 42; pozri tiež rozsudok zo 16. decembra 2010, Komisia/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, bod 45 a citovanú judikatúru). Tieto tri podmienky sú kumulatívne, čo znamená, že keď nie je splnená jedna z nich, zodpovednosť Únie nemožno akceptovať (pozri rozsudky zo 17. mája 2017, PG/Frontex, T-583/16, neuverejnený, EU:T:2017:344, bod 97 a citovanú judikatúru, a z 26. októbra 2017, Paraskevaidis/Cedefop, T-601/16, EU:T:2017:757, bod 78 a citovanú judikatúru).

118 Z toho vyplýva, že aj keď je pochybenie inštitúcie, úradu alebo agentúry Únie preukázané, zodpovednosť Únie možno v skutočnosti vyvodiť iba vtedy, ak sa žalobcovi okrem iného podarí preukázať existenciu jeho ujmy (pozri v tomto zmysle rozsudok z 26. októbra 2017, Paraskevaidis/Cedefop, T-601/16, EU:T:2017:757, bod 79 a citovanú judikatúru).

119 Je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry samotné zrušenie protiprávneho aktu môže predstavovať primeranú a v zásade dostatočnú náhradu celej nemajetkovej ujmy, ktorú tento akt mohol spôsobiť (rozsudok z 9. novembra 2004, Montalto/Rada, T-116/03, EU:T:2004:325, bod 127; pozri tiež v tomto zmysle rozsudok z 9. júla 1987, Hochbaum a Rawes/Komisia, 44/85, 77/85, 294/85 a 295/85, EU:C:1987:348, bod 22).

120 Zrušenie aktu postihnutého protiprávnosťou však nemôže predstavovať samo osebe primeranú náhradu, keď napadnutý akt obsahuje výslovne negatívne posúdenie spôsobilosti žalobcu, ktoré ho môže poškodiť (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 7. februára, Culin/Komisia, C-343/87, EU:C:1990:49, body 27 až 29; z 23. marca 2000, Rudolph/Komisia, T-197/98, EU:T:2000:86, bod 98, a z 13. decembra 2005, Cwik/Komisia, T-155/03, T-157/03 a T-331/03, EU:T:2005:447, body 205 a 206) alebo pokiaľ žalobca preukáže, že mu vznikla nemajetková ujma oddeliteľná od protiprávnosti odôvodňujúcej zrušenie, ktorá nemôže byť v plnom rozsahu napravená týmto zrušením (rozsudky zo 6. júna 2006, Girardot/Komisia, T-10/02, EU:T:2006:148, bod 131, a z 19. novembra 2009, Michail/Komisia, T-49/08 P, EU:T:2009:456, bod 88).

121 V prejednávanej veci je potrebné uviesť, že neexistuje žiadny dôkaz o tom, že hodnotenie hodnotiteľa 1 uvedené v spornej hodnotiacej správe je postihnuté akoukoľvek vadou. Žalobkyňa navyše nepredložila žiadne dôkazy, ktoré by preukázali možný nedostatok nestrannosti hodnotiteľa 1.

122 Okrem toho akákoľvek nemajetková ujma, ktorú mohla žalobkyňa utrpieť v dôsledku spornej hodnotiacej správy alebo rozhodnutia ASBR 2015, priamo vyplýva z nedostatku subjektívnej nestrannosti hodnotiteľky 2, a teda zo zistenej protiprávnosti. Navyše ako je spomenuté vyššie v bode 100, aj keď boli poznámky na adresu žalobkyne uvedené v spornej hodnotiacej správe akokoľvek negatívne, neboli zraňujúce.

123 Nakoniec, v rozsahu, v akom sa žalobkyňa domáha náhrady prípadnej nemajetkovej ujmy založenej na sporných dokumentoch, je potrebné uviesť, že z judikatúry týkajúcej sa žalôb založených na článkoch 90 a 91 Služobného poriadku úradníkov Európskej únie vyplýva, že pokiaľ škoda, ktorej sa žalobca domáha, nevznikla na základe aktu, ktorého zrušenie sa navrhuje, ale na základe viacerých údajných pochybení a opomenutí, konanie pred podaním žaloby sa musí nevyhnutne začať predložením administratívnej žiadosti o náhradu tejto škody (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. septembra 2015, Gioria/Komisia, F-82/14, EU:F:2015:108, bod 74 a citovanú judikatúru). Táto judikatúra by sa mala

analogicky uplatňovať na žaloby založené na článku 50a Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, článku 36.2 Štatútu Európskeho systému centrálnych bánk a ECB a článku 42 Podmienok zamestnávania ECB. Z toho vyplýva, že takéto návrhy sú neprípustné, keďže žiadny návrh na náhradu prípadnej nemajetkovej ujmy založenej na sporných dokumentoch nebol pred podaním žaloby predložený ECB (pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok z 22. septembra 2015, Gioria/Komisia, F-82/14, EU:F:2015:108, bod 76).

124 Z vyššie uvedeného vyplýva, že zrušenie spornej hodnotiacej správy a rozhodnutia ASBR 2015 z uvedených dôvodov stačí na náhradu prípadnej nemajetkovej ujmy, ktorú žalobkyňa utrpela.

125 Návrhy na náhradu škody treba preto zamietnuť.

O trovách

126 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku je účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

127 Vzhľadom na to, že žalobkyňa požadovala náhradu trov konania a ECB nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom žalobkyne.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (deviata komora)

rozhodol takto:

1. **Hodnotiaca správa QB týkajúca sa hodnotenia za rok 2015 a rozhodnutie Európskej centrálnej banky (ECB) z 15. decembra 2015 zamietajúce nárok QB na platový postup sa zrušujú.**

2. **V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.**

3. **ECB znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania QB.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 8. novembra 2018.

Podpisy